

и сѣчищата на Върбовчець сжщо сж още далечъ на югъ. Петъръ ми казва, че на тамъ имало мѣстность „Бѣлановець“. Азъ недочухъ и разбрахъ „Бѣлчановець“. Въ мѣстното наречие „Бѣлчанъ камъкъ“ е бѣлиятъ кварцъ. И тъй касо тукъ има на всѣка стѣпка следи отъ старинно маламарство (добиване на злато), поискахъ да ми се донесе камъкъ отъ това мѣсто. Но се указа, че названието е „Бѣлановець“ и произхождало отъ бѣлитѣ брѣзи, съ каквито била обраснала мѣстността.

Оглеждамъ просторитѣ. Къде далечъ е Върбовчець! Селце отъ 120 кжци, а владѣе такова голѣмо землище. Навѣрно то е било притежавано нѣкога отъ влиятеленъ боляръ. После селото се е унищожавало и се е пакъ възстановявало. А сега то наежно крачи . . . на кжде?

XVIII

Каруцата ни криволи по селския пѣтъ, като заблудена. Търся да хвърля последенъ погледъ къмъ Върбовчець. Не може: то е забулено отъ безкраенъ губеръ зрѣли слънчогледи, които зематъ очитѣ. Но азъ ще го изтегля изподъ тоя губеръ. И ще го направя видимо за поколѣнията далечъ напредъ.

— Петре, ще напиша цѣла книга за вашето село. Не че то е по-изключително, а така, — защото трѣбва да проучимъ всичкитѣ си села, до последното.

Азъ развивамъ една моя отдавнашна мисль. Както се живѣе сега въ нашитѣ села,